

La o fereastră

Ileana

În vatră fumegă cenușa,
La o fereastră, stă bunica
Ș-ascultă glasul ploii, care plânge
Amarul lumii și în vreme-l strânge!

Și plouă, plouă, plouă, peste noi,
Cei care mergem printre clipe goi
De amintirile, care se duc când crești
Și-și plânge buna, jalea, la ferești!

Ce-o să mai lase zestre la copii,
Ce-a fost frumos, s-a dus! Ce bogății
Să lase la nepoți? Ploaia tot cerne,
Uitarea peste suflete se-așterne!

Unde să caute, unde să ducă,
De unde să mai cumpere sâmburi de nucă,
Porumbi de copt, gutuie îngălbenită
Și în covată, pâinea rumenită?!

Din traiul ei sărăcăcios, dar bun,
Din viața ei trăită în ăst cătun,
Nimic n-a mai rămas, doar la fereastră,
Bunica mea plângând și-o floare-n glastră!

Aș vrea, când vii, să-ți mai spun o poveste,
Să-ți dau un litru de rachiu, o brânză-n țeste,
Dar drumu-i greu de-acum, în gloată afară,
Se-ngroapă adânc piciorul și-nfășoară

Strâns ploaia gleznele și le oprește!
La poarta casei, lacăt ruginește
Și la fereastră praful se așterne!
Bunica, a plecat de ceva vreme,

Că ce să facă, ce să mai gătească?
În tindă, bate vântul, în fereastră,
Își țese pânza un păianjen gras.
Din satul bunei, atât a mai rămas:

O casă, cu pereții scorojiți,
O poartă ruginită, câțiva pici
Ce se adună seara să se joace

Și-un fus, în care lâna, nu mai toarce!

13.08.2018